

אינני יודע אם הקהל שלנו באמת כה היסטרי, כפי שהתקשורת מציגה אותו. אסון המסוקים הפך אותו בעיני התקשורת לחבורה נבוכה, המוצאת את נחמתה בתפילה - ובפופ. כן, לאחרונה מבטא עם ישראל את אבלו דרך גרונו של זמרי פופ. כבר באזכרה לרבין היינו עדים לתופעה המוזרה הזאת, שעצרת עם לזכרו הופכת לשירה בציבור, כשבדוני צמרת מנחים. הנושא המרכזי: אחדות העם, העם חייב להתלכד אחרי רצח רבין, כאילו נפטר פתאום ממחלה, נפטר בתאונה - חס מלהזכיר את הרוצחים ואין המפלגה יוצאת בזעקה נגד הימין, שבפעם השניה בהיסטוריה, אחרי ארלוזורוב, רצח לה מנהיג ומתכחש למעשה. החילוניים חייבים להבין ללב הדתיים (וכמובן לסלוח להם את רצח רבין).

אם ברצח רבין מתאמצים לטשטש את האופי הפוליטי המובהק של המעשה, הרי שלאסון המסוקים מנסים ליצור רקע פוליטי-בטחוני: לולא אחיזתנו בלבנון, שם חיילינו משמשים ברוזי מטרה, האסון לא היה קורה. האסון - תאונה במלוא מובן המילה, שבינה ובין פגיעה קרבית אין כלום - הופך מאסון לאומי להאשמה, לקריאת תגר נגד מדיניות, כאילו בהעדר רקע מבצעי אנו חסונים נגד אסונות.

דיווחי הטלוויזיה שנוגעים ישירות לקורבנות האסון מביכים, מביישים ומסמרי שיער בחוסר הֶסְקָט והבושה, בכל הפרימיטיביות של ארץ מפגרת. שכול וייאוש אישי אינם מתאימים לעדשת המצלמה; רגשות של פנים הלב חייבים להישאר נסתרים מאור היום. כמו-כן אין מקום לצילומים בבתי הקברות. ביקורי התנחומים של הנשיא ושל הפוליטיקאים מוטב שיישארו בלתי מדווחים - לפריימריס יש עוד זמן ואפשר רק להרוויח מטעם טוב.

אילו קואליציות מוזרות מצמיח האסון - כפי שרעידת אדמה משחררת לפתע ממעמקיה יצורים מוזרים שלא מעולמנו. גדעון עזרא מתחבר אל יוסי ביילין בערעור על מדיניותנו בלבנון; שוב עוסקים במשחק הלאומי האהוב עלינו - שחמט עם עצמנו, הסדרים בלבנון בעקיפת סוריה. הכל ברצינות גמורה, כי אפשר לחוש שמהו באוויר: לגדעון עזרא וליוסי ביילין תהיינה בעיות בפריימריס שלהם...